

[Kai Dige Bach]

Efter skatteministerens mange og for det meste helt nødvendige ændringsforslag har hver enkelt borger nu bare at være glad for, at det ikke gik helt så galt, som løven brølte. Nu skal en hovedaktionær være glad for, at han får fjernet det vandrette skatteloft og efter syv års ejerskab kun får øget sin aktieskat med 50 pct. i forhold til tiden før den 19. maj. Det må stadig kaldes en urimelig stigning og stadig kaldes tilbagevirkende kraft, når skatten tager den værdi, der er tilkommet de foregående syv år.

Jeg synes, man helt anderledes skulle belønne, at hovedaktionærer løber en risiko ved at lade deres formue stå i virksomheden. Mange hovedaktionærer har aldrig hævet udbytte eller trukket penge ud af firmaerne, og det er trods alt den risikovillige kapital i virksomhederne, der skaber vækst og arbejdspladser.

Med hensyn til L 290, som vi behandler sammen med L 289, bliver afgiften halveret fra 1 pct. til 1/2 pct. fra 1. januar, og samtidig fjernes kapitaltilførselsafgiften helt. Man skal huske, at det stadig er sådan, at man i udlandet kan handle med danske aktier uden afgift.

Erhvervsvenlighed kan vi normalt altid tilslutte os, men da vi som beskrevet i vore betænkningssbidrag ser reformen som et samlet hele og selvfølgelig ikke ansvarligt bare stemmer for udgiftsforslagene, skal jeg meddele, at Det Konservative Folkeparti stemmer imod begge forslagene.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Kai Dige Bach havde to interessante synspunkter.

Det ene var, at det privatkapitalistiske system har vist sig at være alle andre overlegne. Det kan vi selvfølgelig ikke tage en lang debat om, men hvis vi ser på den vestlige verden og konstaterer en arbejdsløshedsprocent, der dér, hvor det privatkapitalistiske system er mest udtalt, ligger mellem 10 og 15, er det så virkelig et udtryk for overlegenhed, at man støder mellem 10 og 15 pct. af den arbejdsvillige befolkning ud i arbejdsløshed? Er det virkelig den målestok, Det Konservative Folkeparti anlægger på et samfund?

Jeg vil sige, at jeg synes, det er en helt forvrænget målestok. Det berører måske ikke Det Konservative Folkeparti, fordi det ikke er Det

Konservative Folkepartis medlemmer, det går ud over. Men ser vi på antallet af tvangsauktioner, hvordan har de så udviklet sig, mens vi havde en regering ledet af Venstre og De Konservative? Er det virkelig en målestok, at antallet af tvangsauktioner skal gå i vejret for at bevise, at det privatkapitalistiske system er det bedste af alle i denne verden?

Det andet, hr. Kai Dige Bach gav udtryk for, og som også oppositionspartierne har givet udtryk for i betænkningen, er følgende, og jeg citerer fra Venstres og De Konservatives betænkningssbidrag:

»Balancen i ejerforholdene i dansk erhvervsliv vil blive forrykket fra individuelt privateje til dominans fra store fonde.«

Hvis Venstre og De Konservative virkelig mener noget med den holdning, hvis de virkelig ønsker det individuelle privateje indført, hvorfor i alverden solgte man så ikke aktier i Statsanstalten til de 800.000 danskere, der var kunder i Statsanstalten? Hvorfor i alverden gik man så ud og udbød det i en samlet klump til en stor, central kapitalmagt? Hvor er folkeejet henne i den forrige regerings politik?

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Jeg er helt enig i, at det vestlige systems største problem er arbejdsløsheden, og så vil jeg tillægge, at vi i de vestlige demokratier og politiske systemer er så lidt opfindsomme. Problemet er i virkeligheden, at vi ikke har kunnet finde på andet end at lægge skat på arbejdsløn, når vi skal betale vores fælles goder. Jeg tror, at det er vores allerstørste problem, at vores opfindsomhed er så lille, og jeg vil gerne sige, at det, vi skal tale om i morgen, hvor brutto-skatten kommer på dagsordenen, er lige det samme. Vi har ikke kunnet finde på andet end at lægge skat på arbejdsløn, og det er nu engang sådan, at når man forhøjer prisen på en vare, bliver der solgt mindre af den, og det er altså lidt tarveligt af os, at vi ikke kan finde ud af at fordele vores fælles omkostninger på andet end det, som vi har svært ved at afsætte, nemlig arbejdslønnen.

Med hensyn til, hvordan man spreder ejendomsretten, har jeg slet ikke spor problemer med, at der var nogle flere, der fik lov til at eje de firmaer, der købte hinanden. Det er det, vi sidder og taler om i denne kreds. Det er jo ikke